

Garip Hikâyeler Kitabı

Halime TOROS

Yenişehir İstasyonu

Yenişehir İstasyonu'nda bir kadın işe gitmek üzere treni bekliyordu. Diğer günlerden farklı bir yanı yoktu bugünün de. Saçlarını zambak kolonyasıyla ıslatmış çiçekçi çocuklar, şehrin uzak semtlerine adlarını bilmedikleri ithal çiçekler taşıyorlardı. Bir delikanlı genç kıza, açıklandığında hoşuna gitmeyecek şeyler soruyordu. Bıkkın ve kederli kadınlar onları kayıtsız gözlerle izliyordu. Ya da öyle görünüyorlardı.

Bir tek çocuklar, peronda bir o yana bir bu yana neşeyle koşturuyorlardı. Bazı bazı, tuhaf düşüncelere kapılırdı kadın, treni beklerken. Kulak tırmalayan bir uğultuyla perona giren lokomotifin önüne atlayıvermek gibi mesela.

Ben ölürsem ne eksilir bu hayattan diye öyle belli belirsiz, ürkekçe sorulmuş bir soru. Bir gök taşı düşmüş gibi dünyaya, yeri asırlar boyu doldurulmamacak bir boşluk oluşur mu? Ne yapsalar dolmayacak ... Ama bak, daha şimdiden hızla doldurdun bile. Birkaç kucak toprakla çabucak kapattın üstünü. Böyle küçücük bir boşluktan başka bir yer edinmemişsen dünyada, ne kadar yürüsen de genişlemeyecek ... Doldurulmaya değmeyecek, öyle kendiliğinden kapanan yaralar gibi ... Bu hayatı sürüyüp gitmenin anlamı var mıydı?

Birazdan Mamak-Kayaş arası çalışan banliyö treni, taşıdığı bezgin işçilerle perona yanaşacak. Otomatik kapılar açıldığında keskin bir yoksulluk kokusu ile soluksuz kalacaksın. Birkaç dakika geçtikten sonra alışıcağın bu kokuyu her içine çekişinde yüzünü eşitmekten hiç vazgeçmeyeceksin. Ekşi suratlı bir kadın olduğun için de, her sabah olduğu gibi ayakta kalacaksın yine. Yorgun da olsalar, bezgin de görünseler, kalkıp yer verdiklerini görüyorsun kimi kadınlara. Bu ayakta bekleyen benim karım, kızım, bacım da olabilirdi diye düşündürtecek bir tarzın olsaydı ... Şu adamlardan birinin karısı olsaydın mesela. İyi ki değilim, diye derin şükürler çekerken, yüzünde mutlu bir gülümseme oluşuyor. Ama adamın yüzünde de böyle bir gülümsemenin gezindiğini görünce, biraz tadın kaçıyor.

Kötünün iyisi bir hayat seninki işte, bütün hayatlar gibi. İşine giden herhangi bir kadın olarak inip trenden, yetiştirme yurduna doğru yürürken, yaşlı kadını oturduğu bankta epeydir görmediğini fark edeceksin.

Daha masana oturmadan genç kızlar kuşatacak etrafını. Gece boyunca seni beklemişler gibi, ellerinde kitaplarıyla doluşacaklar kütüphaneye. Aslında çoğunun kitap okuyacak kadar bile okumaları yazmaları olmadığını biliyor-sun. Tüm bunların bir kucağa yerleşme çabası olduğunu. Sevmek istiyorlar; özel olmak, biricik! Olmadık hikâyeler anlatarak ilgini çekmeye çalışıyorlar.

Ölülerin ruhu için önlerine konan etli pideleri dışlıyorlar isteksizce. Neden sanki, ölüler yıldönümlerinde yetim çocukların önüne konan etli pidelerle hatırlanmayı arzulasınlar ki? Üstelik birçoğu Fatiha okumayı bile bilmiyor. Ama ölü sahiplerinin vicdanını bu pideler yatıştırıyor bir tek. Oh, iyi oldu diyorlar; üç beş yetimin karnını doyurduk, ruhu şad olur inşallah.

Bayramlarda ucuz hediyelerle gelip saçlarını okşayan tombul kadınların parmaklarında da var bu ölü kokusu. Konuklar varken kendilerine olağanüstü nazik ve sevecen davranan görevlilerin üzerinde de.

Bir senin üzerine sinmemiş o koku, öyle davranıyorlar. Ama çoklarına göre zamanla anlayacaksın hiç birinin sevmeye değer olmadığını. Her biri baş ağrısı, yürek sıkıntısı olan, kollarına falçata atan, iki de bir intihara teşebbüs eden, iki de bir yurttan kaçan kızları bu kadar şımarttığın için pişman olacaksın.

Öylesine yaşama isteğiyle dolular ki, ölmek istiyorlar.

Bir gece olsun evinde yatmak, bir yemek belki baş başa, konusu aşk olan bir filme gitmek, okuduğun güzel bir romanı paylaşmak. Bildiğin her şeyi anlatıyorsun.

“Bi daha anlat n’olur”

Ne anlatsan gider aslında, ama dinlenmeye değer şeyler anlatmak istiyor-sun. Yeryüzünün gelmiş geçmiş bütün hikâye anlatıcıları, şimdi ne yapacaksın bakalım dercesine seni süzüyorlar.

Tanrı Dağları’nda yaşayan yaşlı bir kadın torununa irticalen şiirler okur, masallar anlatırmış. Anlatacakları bittiğinde, çocuk ısrar edermiş yine. “Dur da bari biraz uyuyayım, gördüğüm düşü anlatayım” dermiş nine.

Bari biraz kitap okuyayım, diyorsun sen de Kırgız nineye öykünerek. Hepsini başından savmak, biraz olsun kendinle kalmak için en iyi sığınak, bir kitap okuruna dönüşmek sanıyorsun.

Yanıyorsun. Dünyanın en rahatsız edici insan türüne dönüştüğünü ikaz-

larıyla duyuracaklar çalışma arkadaşların. Neyi çalışıyorsunuz.

-Sen de bizdensin işte, değilmişsin gibi davranma! Değil mi ki buradasın?

Bir suç işlemişsin, onları çok ihmal etmişsin gibi kapatacaksın kitabı. Aslında onların da ilgi bekleyen yetim çocuklardan farklı olmadığını düşünerek bir kitabın başından kaldırılmaktan duyduğun öfkeyi soğutmaya çalışacaksın. Çevrilecek sayfaları kalmış gibi önünde açılmışlar. Boş sayfaları riyakâr gülümseyişlerinle doldur öyleyse.

Niye kendilerini değil de bu nankör çocukları tercih ettiğine akıl erdiremiyorlar. Onlarda bulamadığın neyi bulduğunu, aslında bilmiyorsun.

“Yüz verme bunlara” diye ikaz ediyorlar. Her görevlinin kendini böyle haklı çıkaracak bir hikâyesi var. Doğrudur, kendilerine verilen yeni nevsimleri evci çıktıkları annelere, teyzelere, halalara, ninelere götürdükleri. Yaşlı kadınların kim bilir kaç yıl beklettikten sonra başışladıkları kullanılmış giysilere de burun kıvrırlar. Pişerken kokusunu almadıkları bayat keklere, seyyar satıcıların tezgâhlarından toplanmış zabıta simitlerine... Böyle nankördür bunlar işte. Hem hepsinin de varmış bir sahibi! Sahipsiz mi sandın!

Annelerinin elinden bir tas çorba içmemişler, hastalandıklarında elini alınlarında hissetmemişler, koynuna sokulup da yatmamışlar. Üstleri örtülmediği için hep, üzerine kar yağın çocuklar bunlar, demişsin.

Bir suskunluk olmuş.

Anasının düşünmediğini ben mi düşüneceğim demiş içlerinden biri. Derdim başımdan aşkın zaten. Değiştirelim konuyu!

Değiştirelim tabi.

Ama değiştiremeyiz, terk edilmiş çocukların amel defterleri gibi arşivde saklanan dosyalarını. Şizofren bir anneden doğup onun kaderini paylaşan bir genç kıza, aslında bir babasının olmadığını... Saros Körfezi'nde tecavüze uğradıktan sonra boğazı kesilmiş olarak bulunan kadının kim ister annesi olmasını? Bir dondurma parası karşılığında kendine öptüren kızın kanı bozuk değil de nedir? Parkta iki uhucunun tecavüz ettiği kız üzülmemişse haline, ben niye üzüleyim? Ar damarı yırtılmış, hem tadını almış bir kere. Tamam, ilk abisi tecavüz etmiş, yazık tabi, hiç yazık olmaz mı; ama bu kaçınıcı vukuat böyle! Defolsun gitsin, bulaştırmasın mikrobunu başka çocuklara.

Neredeyse “Değme bunlara, elin kirlenir diyecekler”, ellerimiz çok temizmiş gibi.

Hiç ellenmemişiz, hiç kirlenmemişiz, hiç örselenmemişiz, başka birinin çocuğu olmayı hiç düşlememişiz...

Senin çocuğun olmak isterdim, diyorlar. Başka bir anneden dünyaya gelmiş olmak, evet değiştirebilirdi kaderlerini, biliyorsun. Başını alıp gitmek gibi bir duygu bu da, bizi nereye götüreceği belli olmayan. “Mesela kimin çocuğu olmak isterdin?”, sorusu, magazin dünyasına çıkıyor. Şarkılar söyleyen, büyük aşklar yaşayan, herkesin hayranlıkla izlediği dizilerde oynayan, hesapsızca para harcayan, hafta sonları pusetlerinde bebekleriyle şık bulvarlarda paparazilerin kameralarına takılan, yanlarında mutlaka yakışıklı bir de babaları olan bebeklerden biri olarak doğmak...

Başını kitaplara gömüyorsun. Kitap okuyabildiğin bir işin var ne de olsa. Üçüncü kez, yine aynı yerden, elinde aynı kâğıtlarla oyuna girmişsin. Bu üçüncü dönüşün, üçüncü yenilgin. Hakkın filan yenmedi, biliyorsun. Herkesin payına düşen böyle bir hak olmadığını, bu çocuklardan da öğrenememişsen hiçbir yerde öğrenemezsin. Tamam, buradan emekli olmayacaksın. Kıçın büyümeyecek asla ve yırtmaçlı etekler giymeyeceksin.

Belki de buydu; hızla yaklaşmakta olan bir trenin önüne atılma düşüncesini böylesine nefes kesici ve heyecan verici kılan. O kitap yazılmamış olsaydı eğer, kendini bir trenin önüne atarak hayatına son verme düşüncesinin güzel bir yanı olmayacaktı. Şairler gibi ya da, kendini boşluğa bırakivermenin...

Neler geçiriyorum aklımdan böyle, diye kendine şaşarak mırıldanan geniş kalçalı ve eteğinin yırtmacı rüzgârla havalanan kadın, tam tamına yarım saattir gelmeyecek bir treni bekliyordu.

Cebeci İstasyonu'nda, vardiyasından yeni çıkmış genç bir adam da aynı treni bekliyordu. Onun için de günün diğer günlerden farkı yoktu. Olsun istedi. Herkes için...

Gün çoktan ağarmıştı. Genç adamın kakhaha çiçeklerinin üzerine düşen başı bir gazeteyle örtülmüştü. Kim bilir kimin, okuyup da rastgele attığı bir gazeteyle.

Diğer günlerden farklı bir yanı yoktu bugünün de. Yenişehir İstasyonu'nda bir kadın, gelmeyecek bir treni bekliyordu. Saçlarını zambak kolonyasıyla ıslatmış çiçekçi çocuklar, şehrin uzak semtlerine adlarını bilmedikleri ithal çiçekler taşıyorlardı.